

A Visit from Sir Nicholas

Victoria Alexander

Copyright © 2004 Cheryl Griffin

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Darul iubirii
Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, VICTORIA

Darul iubirii / Victoria Alexander

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4721-4

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

VICTORIA ALEXANDER

Darul iubirii

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

Capitolul 1

Crăciunul trecut, decembrie 1843

„Cu drag, a ta Lizzie.“

Lady Elizabeth Effington se uită lung la cuvintele pe care tocmai le scrisește și făcu o grimă să. Nu „Cu drag“ era mult prea personal, iar „Lizzie“ – prea simplu. El nu îi spusese niciodată Lizzie, iar ea se îndoia că avea să înceapă să o facă acum. Într-adevăr, cu o singură excepție semnificativă, el fusese absolut cuviincios cu ea. Era teribil de enervant. Tăie rândul de cuvinte, aşa cum făcuse cu ultimele trei încercări.

-A fost chiar minunat

În spatele ei, sora mai mică, Juliana, oftă cu o bucurie sinceră.

- Știam că o să-ți placă, spuse Lizzie absentă și privi fix hârtia întinsă pe biroul din fata ei, în saloanul pe care îl împărtea cu Jules.

- A fost atât de... aşa de... Jules se gândi o clipă. Minunat!

- Într-adevăr, murmură Lizzie și scrise: „Cu cele mai sincere și bune urări, Lady Elizabeth Effington“.

- Nu, mai mult decât minunat. Îndrăznesc să spun că este cea mai bună poveste despre Crăciun. Nu, e cea mai bună poveste pe care am citit vreodată despre orice.

Nici aşa nu era bine. „Cu cele mai sincere şi bune urări“ sună ca o obligaţie, de parcă i-ar fi scris unei rude în vîrstă pe care nu o plăcea în mod special, dar cu care trebuia să fie amabilă. În plus, în timp ce „Lizzie“ putea fi prea personal, „Lady Elizabeth Effington“ era mult prea formal pentru scopul ei. Trase o linie cu peniţă peste formula deranjantă.

- De fapt, continuă Jules pe un ton care părea mai degrabă al unui critic literar decât al unei simple fete de 16 ani, cred că este cea mai bună poveste scrisă de domnul Dickens. Dintre cele pe care le-am citit, desigur, dar cred că i-am citit majoritatea poveștilor, căci este autorul meu preferat. Nu e la fel de amuzantă ca *Nicholas*.

Nickleby, dar mi se pare că are un final mult mai bun decât *Vechiul magazin de curiozități*, chiar dacă îmi plac mult poveștile de dragoste cu fete aventuroase. Jules făcu o pauză. și chiar dacă povestea micuței Nell este înfricoșătoare.

– Da, aventurile nu sunt prea vesele când mori la finalul poveștii tale, spuse Lizzie în șoaptă.

„Cu eternă prietenie, Elizabeth.“

– Nu-mi plac cărțile fără final fericit. Cărțile mamei au mereu un final fericit. și aceasta are într-o anumită măsură, chiar dacă e păcat că Scrooge nu și-a dat seama de greșelile lui până la bătrânețe. Ar fi avut o viață absolut minunată dacă s-ar fi căsătorit cu Belle. Nu crezi?

– Hm...

„Prietenie“ era mai bine. Nu era deloc impropriu. Iar „Elizabeth“ avea nuanță potrivită. Poate... Lizzie oftă și șterse și ultima încercare. De ce Dumnezeu era atât de greu? Tot ce încerca să facă era să găsească o dedicație potrivită pentru o carte pe care voia să o dea cadou. Cu toate acestea, cuvintele ei erau la fel de importante precum cartea în sine. Ba chiar mai mult.

– Cred că partea pe care o prefer cel mai mult, spuse Jules încet, e la final, când Micul Tim și-a întins aripile și a zburat cu Fezziwig și cu Duhul Crăciunului Trecut. Nu ești de acord?

– Da. Desigur. Eu... Lizzie clătină din cap, se învârti pe scaun și își privi fix sora. Ce ai spus?

– Mă gândeam eu. Jules își îngustă ochii bănuitoare. N-ai ascultat nici un cuvânt din ce am spus, nu-i aşa?

– Ba cum să nu. Ai spus... Lizzie încercă să-și aducă aminte. Chiar detesta să recunoască faptul că sora ei avea dreptate, măcar în parte. Ai spus că și-a plăcut *Poveste de Crăciun* mai mult decât oricare altă lucrare a domnului Dickens.

Jules pufni într-o manieră mai mult decât nelegantă.

– Ai menționat cea mai neînsemnată parte din ce am spus. Se ridică din fotoliu și își întinse gâtul ca să vadă pe după sora ei. Oricum, ce tot faci?

Lizzie se mișcă pentru a feri hârtia de pe birou de privirea lui Jules și adoptă un ton nonșalant.

– Nimic important. Încerc doar să-mi găsesc cuvintele potrivite.

Jules ridică o sprânceană.

– Pentru ce?

– Pentru nimic care să fie treaba ta, replică Lizzie hotărâtă.

– Este ceva pentru Charles?

Jules își flutură genele cu emfază.

Lizzie râse.

– Nu, nu este. și, chiar dacă ar fi fost, nu și-aș spune.

– De ce nu? În vocea fetei mai tinere se simți indignarea. Eu și-aș spune ce i-aș oferi domnului care urmează să mă ceară de soție.

– Aiurea! rosti Lizzie repede. Charles nu este pe cale să mă ceară de soție.

Jules zâmbi zeflemitor.

– Ai vrea să punem pariu?

Lizzie se uită lung la sora ei, simțind cum o senzație de neliniște î se cuibărește în pântec.

– Știi ceva ce ar trebui să știi și eu?

– Poate. Jules se așeză din nou pe fotoliu și îi zâmbi surorii ei în stilul acela iritant pe care îl adoptă fetele mai tinere cu scopul precis de a-și tortura surorile mai mari. S-ar putea să știi că Charles a vorbit cu tata în privat în dimineața asta. și s-ar putea să mai știi că, atunci când Charles a ieșit din biblioteca tatei, avea pe chip o expresie de ușurare și de emoție.

Lizzie flutură o mână în aer la auzul comentariilor surorii ei.

– Asta ar putea să însemne orice.

– Oh, hai, Lizzie! Nu se poate să nu fii măcar puțin surprinsă de asta. Jules își studie curioasă sora. De când mă ștui, toată lumea din ambele familii s-a așteptat la o uniune între voi doi. Mă gândeam că și tu te așteptai să te măriți cu el.

– Charles este un om bun și o partidă excelentă, iar orice femeie ar fi onorată să fie soția lui. Chiar mi se pare că sunt foarte multe tinere care își doresc să facă asta.

Lizzie zâmbi într-o manieră neutră, în speranța că remarcile aveau să o mulțumească pe sora ei.

– Eu cu siguranță aș vrea. Charles este minunat. Jules scoase un oftat plin de însuflare. Este atât de chipeș, cu cei mai strălucitori ochi albaștri, cu cel mai fericit zâmbet și cu cel mai fermecător fel de a fi! Serios, mă tem că am o slabiciune pentru bărbații cu părul blond și ondulat. Trebuie să te stăpânești din greu să nu-ți treci degetele prin el.

Lizzie își înăbuși din nou un zâmbet.

– Trebuie să te stăpânești în viitor.

– În viitor, o să am un bărbat vesel, blond și cu ochii albaștri, care să fie numai al meu și cu care să mă mărit. Jules îi aruncă surorii

ei un zâmbet strengăresc. Atunci o să pot să-mi trec degetele prin părul lui căt o să vreau eu.

— Îndrăznesc să spun că nu ar trebui să-ți alegi un soț pe baza părului pe care îl are, spuse Lizzie.

— Nu înțeleg de ce nu ar trebui luată în considerare și înfățișarea unui bărbat, aşa cum se întâmplă cu restul însușirilor lui. Ar trebui mai degrabă să mă mărit cu un bărbat chipeș decât cu unul banal. Jules își strânse sprâncenele într-o încruntare. Charles nu-ți amintește de Fred?

Lizzie clătină din cap.

— De Fred?

— Fred. Nepotul lui Scrooge. El era foarte fericit, vesel și frumos, chiar dacă nu avea mulți bani.

— Charles are o grămadă de bani.

— Cu atât mai bine. Cred că este mult mai ușor să fii fericit și vesel dacă ai bani decât dacă nu ai. Jules se gândi o clipă. Chiar dacă membrii familiei Cratchit nu aveau bani, păreau destul de fericiți. Cu excepția Micului Tim, desigur. Dar, până la urmă, el nu a murit mulțumită lui Scrooge. Sau cel puțin asta sugerează domnul Dickens. Fruntea fetei se încruntă. Crezi că domnul Dickens a încercat să ne spună că, dacă ai suficienți bani, îți poți schimba soarta ca să nu mori Tânăr și într-un mod cumplit?

— Nu fi absurdă! Nu a vrut să spună nimic de genul acesta, rosti Lizzie pe un ton zeflemitor. În mod evident, voia să spună că un spirit caritabil și generos le poate schimba viața celor care au prea puțin. Cred că morală povestii este că ar trebui să facem tot ce putem ca să-i ajutăm pe cei mai puțin norocoși – și nu doar de Crăciun, ci tot anul.

— Probabil, deși îmi doresc să nu fi spus asta. Fata cea mai mică strâmbă din nas. Mi-a plăcut foarte mult povestea exact aşa cum este ea, fără morală sau lecții de învățat.

— Morală și lecțiile de învățat sunt bune pentru caracterul tău.

— Caracterul meu s-a cam satura, mulțumesc. Mama, bunica și toate mătușile noastre încearcă mereu să-mi spună ceva care este bun pentru caracterul meu. Sau pentru mintea mea, dacă tot veni vorba.

— Poate că este un indiciu că mintea și caracterul tău au nevoie de îmbunătățiri, spuse Lizzie afectată.

— Dacă aș fi în locul tău, nu prea măș hazardă să comentez pe tema nevoii de a îmbunătăți caracterul sau mintea cuiva.

— Juliana Effington, cum poți să spui aşa ceva? Lizzie vorbi pe nerăsuflare, cu o falsă indignare, și își duse mâna la gât. Nu există absolut nimic în neregulă cu caracterul sau cu mintea mea. Sunt intelligentă și citită, sinceră și directă, iar standardele mele morale sunt dincolo de orice reproș.

Jules se uită pieziș la sora ei.

— Atunci trebuie să fie extraordinar de greu să păcălești o lume întreagă pentru că tu, dintre toți verii Effington și Shelton, indiferent căt de diferiți sunt, ești considerată cea mai veselă și mai frivolă.

— Chiar este. Mă străduiesc din răspunderi să fac asta. Lizzie încuvintă solemn din cap, apoi întâlni privirea surorii ei, și ambele fete izbucniră în râs. Lizzie redeveni serioasă și oftă. La drept vorbind, Jules, am învățat cu mult timp în urmă că o femeie, spre deosebire de un bărbat, este judecată mai mult pe baza înfățișării decât a inteligenței ei, iar bărbații chiar preferă o fire frivolă uneia serioase. Într-o bună zi, când o să fiu bătrână și de mult măritată, am de gând să-mi eliberez pe deplin mintea și să explorez tot felul de pasiuni fascinante.

— Chiar sper să trăiesc suficient de mult ca să văd asta. Jules se gândi o clipă. Totuși, mă îndoiesc că Charles ar avea ceva de obiectat. Îndrăznesc chiar să spun că ai putea face aproape orice, iar Charles nu s-ar supăra defel.

— Este un om minunat, murmură Lizzie.

— Chiar este. Pe lângă zecile de copii cu părul blond și ochii albaștri pe care o să-i aveți...

— Zecile?

Lizzie ridică o sprânceană.

— Ei bine, poate nu zeci, dar destul de mulți. Jules ridică din umeri. Voi doi vă potriviți. Lumea a spus tot timpul asta. Eu chiar cred că tu și Charles sunteți meniți să vă căsătoriți.

Lizzie repetă cuvintele surorii ei:

— Lumea a spus tot timpul asta.

— Si ea se gândise mereu că avea să se mărite cu Charles. De fapt, îl iubea încă din copilărie.

Charles Langley era moștenitorul unei averi considerabile și al unui titlu respectabil. Familia lui era prietenă cu a ei de mult timp. Într-adevăr, Charles era unul dintre cei mai apropiati prieteni ai fratelui ei mai mare, Jonathon. Avea să fie un soț și un tată extraordinar, și nici o fată nu putea să ceară mai mult. De fapt, era pur și simplu minunat.

Respo Dar ochii lui nu erau negri și înflăcărăți. Iar ținuta lui nu era prea serioasă și sobră. Și când îi fura un sărut în umbră la o petrecere, era destul de drăguț, dar nu o făcea să se înfioare, nu o lăsa fără suflare și nu o făcea să simtă cum ceva adânc înăuntrul ei se topea sub greutatea unei dorințe necunoscute până atunci.

– Știi cine îmi amintește de Scrooge? spuse Jules gânditoare. Nicholas Collingsworth.

– Nicholas? Lizzie își încruntă sprâncenele într-o manieră amintitătoare și ignoră felul în care inima îi tresări în piept la simpla mențiune a numelui lui. Ce lucru groaznic spui! El nu seamănă absolut deloc cu Scrooge. Este amabil, generos și...

– Este rigid, cuvîincios, mult prea serios, foarte sobru și nu este deloc distractiv, spuse Jules hotărâtă. De fapt, are o singură calitate care îl salvează – este diabolic de chipeș.

– Jules!

Jules continuă fără să se opreasă:

– Nu-mi pasă ce crezi, mie îmi amintește foarte mult de Scrooge când era Tânăr. Nu știu de ce Jonathon și Charles îl consideră un prieten atât de bun. Nu au absolut nimic în comun.

– Sunt prieteni de ani buni și este un norocos pentru că are prieteni care nu sunt atât de critici ca tine, i-o întoarse Lizzie. Nu trebuie să uiți că viața lui nu a fost atât de plăcută precum a noastră.

– Da, da, știu, este orfan, mormăi Jules, cufundându-se și mai mult în fotoliu. În mod evident, caracterul meu mai are nevoie de îmbunătățiri. Totuși, dacă omul pur și simplu ar zâmbi din când în când...

– Chiar zâmbește din când în când, ripostă Lizzie mai mult pentru sine decât pentru sora ei.

Și era un zâmbet cu atât mai grozav cu cât îl afișa mai rar.

Nicholas Collingsworth intrase în cercul lor de cunoșcuți cu mai bine de un deceniu în urmă, după moartea părinților. Băiatul rămas orfan venise să locuiască împreună cu unchiul lui burlac, contele de Thornecroft, care, la rândul lui, era un prieten vechi al părinților lui Lizzie, ducele și ducesa de Roxborough. Jonathon și Charles îl acceptaseră imediat pe Tânăr ca pe unul de-al lor, iar trioul fusese de nedespărțit în tinerețe, mergând la aceleași școli și petrecându-și vacanțele când pe moșia uneia dintre familiile lor, când pe a celeilalte. Nicholas era ceva mai rezervat decât ceilalți băieți, iar Lizzie îi acordase aceluia prieten al fratelui ei, asemenea tuturor celorlalți amici

ai lui, mai puțină atenție. El pur și simplu era prezent în totdeauna și, spre deosebire de Charles, nu era o persoană prea importantă.

În urmă cu trei ani, Nicholas și unchiul lui plecaseră într-un mare tur nu doar prin Europa, ci prin întreaga lume. Se întorsese în urmă cu patru luni. Contelesc rămăsese neschimbat după călătoriile lor, fiind la fel de prietenos și de vesel ca în totdeauna, poate doar puțin mai în vîrstă, dar Nicholas nu mai era deloc cum și-l amintea ea.

Băiatul căruia ea nu îi acordase nici o atenție devenise un bărbat pe care nu și-l mai putea scoate din minte.

Era puternic, chipeș și chiar misterios, cu un maxilar ferm și cu ochi negri plini de hotărâre. Părea să iasă în evidență dintr-toți ceilalți chiar în orice privință, de parcă era mai degrabă un observator decât un participant și, într-adevăr, sobru și serios, aşa cum susținea Jules. Era însă o sobrietate născută din dorință și din ambiție. Nu mai cunoscuse niciodată pe nimeni cu ambiția lui Nicholas Collingsworth.

Era singurul moștenitor al averii și titlului unchiului său și nu avea nevoie de mai mult. Totuși, era hotărât să-și facă propria avere. Jonathon îi spusese că era o chestiune de onoare și de mândrie. Nicholas voia să compenseze eșecurile tatălui lui, care încercase să-și facă propria avere, dar fusese credul, naiv și lipsit de succes în fiecare tentativă hazardată în care se avântase.

Din prima clipă în care Lizzie îl văzuse pe Nicholas, fusese fascinată și curioasă. Curând după întoarcerea lui la Londra, își promisese să îl prindă singur pe terasa unui eveniment. Pentru prima dată de când se cunoșteau, vorbiseră despre probleme care nu aveau legătură cu prietenii, cu vremea sau cu alte afirmații politicoase. Ironiile ei exersate și cochete dispăruseră sub asaltul privirii lui sigure și scrutătoare, iar ea se trezise întrebând despre călătoriile lui și mărturisind că jindua la ceea ce putea face un bărbat, iar ea nu putea.

El îi vorbise despre ținuturi încă neexplorate, posibilități nesfărșite și despre propria uimire trezită de natura relaxată a familiei ei și de afectiunea evidentă pe care o aveau unul față de celălalt. Ea vorbise despre dorințe și curiozitățile pe care viața le putea ascunde. El îi răspunse cu aceeași deschidere, cu propriile speranțe, visuri și cu hotărârea de a-și lăsa amprenta în lume dincolo de ceea ce avea să obțină mai degrabă ca urmare a cine era decât a ceea ce era.

Îi vorbise așa cum ar fi vorbit cu fratele ei sau cu prietenii lui. De parcă ea nu era o fată drăguță, frivolă și nepăsătoare, ci mai degrabă

una inteligentă, capabilă și interesantă, dincolo de părul blond, ochii verzi și zestrea pe care o avea. Nici un bărbat nu îi mai vorbise aşa.

Dar era adevărat că nici ea nu mai cunoscuse vreodată un bărbat ca Nicholas Collingsworth.

Atunci se născuseră sentimentele ciudate pe care le simțea pentru el – și care acum se învolburau înăuntru ei – și o prietenie și mai ciudată. Se trezea din ce în ce mai des căutându-l și îi plăcea să credă că și el o căuta pe ea, pentru a continua discuțiile între patru ochi despre viață și viitorul lor, despre opiniile și reflecțiile lor. Ba chiar mai mult, vorbiseră despre artă, muzică și chiar despre politică și situația din lume. și despre minunile pe care le putea ascunde.

Conversațiile avute în prezența celorlalți se păstraseră la un nivel superficial. Din când în când, dansau împreună, nici mai mult, nici mai puțin decât ar fi dansat cu orice alt Tânăr. și dacă ar fi ținut-o ușor mai strâns decât ceilalți în timpul valsului sau i-ar fi murmurat fraze politicoase și cuvîncioase, cu vreun subînțeles numai de ea pri-coput, nimeni nu ar fi știut, în afara de Lizzie și Nicholas.

Între ei nu se întâmplase nimic necuvîncios, personal sau nedorient în public. Nimic la care cineva să ridică o sprânceană, chiar nimic despre care măcar să șușotească cele mai înflăcărate și înfumurate bârfitoare. Dar când privirea ei o întâlnea pe a lui în celâlalt colț al încăperii, inima îi tresărea în piept, iar ea știa, cu o certitudine care venea de undeva din adâncurile propriei ființe, că tot ce simțea era împărtășit.

Până când, în cele din urmă, probabil inevitabil, se întâlniseră între patru ochi la vreun eveniment sau altul, iar vocile lor tremuraseră. Pentru prima dată, se simțiseră incomod și peste măsură de stânjeniți, de parcă atunci ceea ce crescuse în tăcere între ei ar fi explodat. Își dorise să îi spună o sută de lucruri. Își dorise să audă o mie de lucruri de la el, însă cuvintele se încăpătânaseră să nu apară nici pentru ea, nici pentru el. Ea dăduse să plece și îl atinsese ușor în trecere, iar privirea lui o întâlnise și se topise într-o ei într-un moment nesfârșit de recunoaștere, dorință și, poate, chiar de dragoste.

Apoi se trezise în brațele lui, iar buzele i le striviseră pe ale ei într-un sărut care îi furase respirația și inima. Un sărut pe care și-l închipuise posibil doar în visele ei. Un sărut care îi rămăsese imprimat în suflet.

Durase pentru totdeauna și se sfârșise într-o fracțiune de secundă. Când se despărțiseră, și el arătase la fel de socat și de mișcat ca ea. El murmurase o scuză politicoasă. Ea o ignorase cu un răset

incomod. Se prefăcuseră că nu se întâmplase nimic și continuaseră să se poarte ca înainte, doar că nu se mai întâlneau între patru ochi. Dar ea nu reușea să uite sărutul, privirea lui sau sentimentele tremurătoare pe care le trezise înăuntrul ei.

– Știi că pleacă din Londra, spuse Jules și ridică nonșalant din umeri, de parcă plecarea lui Nicholas Collingsworth nu avea absolut nici o importanță.

– Așa am auzit. Tonul lui Lizzie era la fel de nonșalant ca al surorii ei, negând apăsarea pe care i-o provocaseră planurile lui Nicholas. Jonathon a spus că ia vaporul mâine. Probabil spre America.

– Ei bine, mie cu siguranță nu o să-mi lipsească deloc, deși cred că o să fie aici astă-seară. Nu pot să-mi închipui că poate lipsi cineva de la balul de Crăciun organizat de familia Effington.

– Ar fi mai mult decât nepoliticos din partea lui.

Și dezastroș pentru planurile lui Lizzie. Trebuia să știe dacă tot ce simțea pentru el era real sau închipuit. O simplă rătăcire de moment și absolut nimic serios sau ceva important și de durată. Iar dacă sentimentele ei erau reale, simțea și el la fel?

– Abia aștept să vină seara! Încântarea scânteie în ochii lui Jules. O să fie primul bal de Crăciun dat de familia Effington la care nu trebuie să mă uit pe ascuns.

Dintotdeauna copiii mai mici din familia Effington și verii lor urmăreau festivitățile balului de Crăciun dintr-un loc secret aflat într-un balcon nefolosit, care avea vedere spre sala de bal. Chiar dacă a spune că urmăreau pe ascuns nu era cu totul exact, întrucât în fiecare an, imediat după ce ceasul bătea ora zece, guvernanta care era de serviciu la momentul respectiv îi lăsa și îi trimitea la culcare.

– Încă nu-mi vine să cred că mama te lasă să participe. Pe mine nu m-a lăsat până când nu mi-am făcut debutul în societate, iar tu o să îți faci abia în primăvara.

– Dar am aproape 17 ani, iar mama nu ține cu dintii de convenții depășite. Este o femeie modernă, spuse Jules trufașă, apoi zâmbi larg. Deși cred că, de fapt, i-am scos peri albi.

– Cu siguranță, tuturor ne-ai scos peri albi, spuse Lizzie confuză.

Campania lui Jules de a-i se permite să participe la marea petrecere începuse cu doi ani înainte, când Lizzie, la 17 ani, fusese lăsată să participe la primul ei bal de Crăciun. Asaltul neobosit al lui Jules îndreptat asupra mamei ei era un subiect de mare amuzament în casă, chiar dacă puțin obositor.

– În plus, Lizzie, zise Jules sărind în picioare și învârtindu-se prin încăperă, este Crăciunul, și orice este posibil de Crăciun. Absolut orice.

– Chiar sper să fie aşa, murmură Lizzie.

Jules se opri brusc și o privi lung.

– Ce se întâmplă cu tine? Ai fost extrem de tăcută și chiar gânditoare în ultimele zile. Absolut diferită de cum ești de obicei. Ai crede că ai o mie de probleme pe cap.

– Nicidecum, rosti Lizzie hotărâtă. Ce Dumnezeu putea să nu-i dea pace frivolei Lizzie Effington? Se chinui să-și lipească cel mai luminos zâmbet pe buze. Și ai dreptate, este Crăciunul și orice este posibil de Crăciun. Acum, n-ar trebui să te pregătești pentru diseară?

– Cu siguranță, ar trebui. Jules încuviință din cap și se îndrepta spre ușa dormitorului ei. Am doar șase ore și, deoarece este primul meu bal de Crăciun, pur și simplu primul meu bal, vreau să arăt cât mai bine. Chiar foarte bine. Lăsa capul într-o parte și îi aruncă surorii ei o privire malicioasă peste umăr, mult mai adultă decât se cuvenea pentru o fată de vîrstă ei. Vreau să arăt mai bine decât tine.

Lizzie arcui o sprânceană și își înăbuși un zâmbet.

– Chiar aşa?

– Poate că te consideră toată lumea cea mai distractivă membră a familiei Effington, dar am de gând ca eu să fiu cea mai căutată. Jules zâmbi larg, apoi redeveni serioasă. Aceasta o să fie o noapte de care o să îmi amintesc mereu, Lizzie. Sunt sigură de asta.

Fata încuviință din cap, apoi se întoarse și ieși agale din cameră.

Lizzie izbucni în râs. Când Jules își punea ceva în minte, nu aveai cum să o oprești. Dacă era cu adevărat hotărâtă să devină frumusețea Londrei, avea să reușească. Lizzie nu avea nici o îndoială că Jules urma să facă tot ce își dorea în această viață.

Cât despre propria viață, nu se îndoiese niciodată unde se îndrepta și ce avea să se aleagă de ea. Nu își amintea să fi fost vreodată confuză sau nesigură.

Până la Nicholas.

Acum, nu mai era convinsă că își cunoștea nici propria minte, nici propria inimă. Îl iubea pe Charles. Îl iubise întotdeauna. Nu se punea în nici un caz problema că era altfel. Dar îl iubea și pe Nicholas? Chiar era posibil să iubești doi bărbați deodata? Unul care te însenina cu liniștea prezenței lui și celălalt care te făcea să tremuri doar la simplul auz al voicii lui?

Trebuia să afle, iar în seara aceea era singura șansă pe care o avea la dispoziție. Înainte ca Charles să o ceară de soție. Înainte ca Nicholas să plece din Londra, să iasă din viața ei poate pentru totdeauna.

Lizzie se întoarse spre hârtia de pe birou, se gândi o clipă, apoi scrise câteva rânduri. Se lăsa pe spate și le studie. Personal, dar nu prea personal. Afectuos, dar nu exagerat de afectuos. Puteai să îi citești cuvintele într-o multitudine de sensuri, în funcție de sentimentele celui care citea. Da, era în regulă.

Deschise un sertar și scoase carteau pe care o cumpărase. Avusesese noroc să mai găsească una disponibilă. Librarul îi spusese că erau șanse mari să se vândă toate înainte de Crăciun. Deschise micul volum, trase adânc aer în piept, apoi transcribe cu grijă pe foaie rândurile asupra căror se hotărâse și aștepta să se usuce cerneala.

Era cadoul de Crăciun perfect pentru un bărbat pe care se putea sau nu să îl iubească. Un bărbat care se putea sau nu să o iubească. Cadoul perfect pentru un vechi prieten de familie care urma să se aventureze în călătorii nesfârșite sau pentru cineva care era foarte posibil să fie mult mai mult decât un prieten.

Închise ușor carteau și studie coperta de pânză roșie și cuvintele „Poveste de Crăciun“ de Charles Dickens tipărite cu auriu și înconjurate de o coroană de lauri.

Jules avea dreptate.

Într-un fel sau altul, aceea avea să fie cu siguranță o noapte de neuitat.